

Vy sa teda modlite takto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach, nech sa posväťí tvoje meno! Nech príde tvoje kráľovstvo! Nech sa stane tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi! Daj nám dnes náš každodenný chlieb a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom, a neuvod' nás v pokušenie, ale nás zbav zlého, lebo tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky. Amen.

Matúš 6:9-13

Text z Matúša 6:8-13 sa zvykne nazývať modlitba Pánova. Je to modlitba, ktorú Pán učil svojich učeníkov, keď sa na neho obrátili s prosbou: „*Pane, nauč nás modliť sa*“. Táto modlitba bola podľa všetkého mienená ako vzor všetkých modlitieb.

Náš problém je, že často nevieme, ako sa máme modliť aj napriek tomu, že Boh nám dal Syna, ktorý sa za nás prihovára a Svätého Ducha, ktorý sa v nás modlí. Pán Ježiš dáva túto modlitbu ako vzor a hovorí, aby sme sa podľa nej naučili skutočne, opravdivo sa modliť. A to vlastne všetci chceme.

Vy sa teda modlite takto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach

Tento verš je vstupná brána do celej modlitby. Tvrdím, že kto neprejde touto vstupnou bránou, pravdepodobne minie zvyšok celej modlitby a celého modlitebného života, pretože ďalší text hovorí o dvoch postojoch, ktoré potrebujeme mať, ak chceme poznať požehnanie a plnosť modlitby.

Ten prvý postoj je v slovách: *Náš Otče* a znamená, že potrebujeme poznať Boha nielen ako Stvoriteľa a nášho Udržiavateľa, ale ako Otca, ktorý nás povolal k novému životu skrze vieru v Pána Ježiša Krista. Takýto vzťah potrebujeme mať s ním. Inými slovami: Ak nepoznáme, že Boh je naším Otcom, nikdy nebudeme mať dôveru pristúpiť k nemu ako k Otcovi a prosiť ho ako Otca. Naše modlitby budú neurčité a nebudeme nikdy vedieť, či nás Boh vypočul alebo nevypočul a či sa môžeme na neho spoľahnúť.

Druhý postoj je v slovách: *ktorý si v nebesiach* a vyjadruje, že potrebujeme hľadiť na Boha ako na Otca, ktorý je v nebesiach. Máme tendenciu mať Boha podľa našich predstáv. To, čo často urobíme je, že Boha nevidíme takého, akým on je.

Teda, keď k nemu prichádzame, potrebujeme mať pred očami dve veci. Prvou je Boží majestát, ktorý nás bude viesť k úcte. A druhou je: Potrebujeme mať s ním vzťah. Ten najbližší, familiárny vzťah, ktorý nás bude viesť k dôvere. Ak by sme mali iba vedomie Jeho veľkosti a nemali s ním dôverný vzťah, budeme sa chvieť a budeme sa báť k nemu pristúpiť.

V tomto článku sa chcem pozrieť na ďalšiu časť tejto témy a tou je: *Aké povinnosti z Božieho otcovstva vyplývajú pre nás?*

Máme radšej privilégia alebo máme radšej povinnosti? Som presvedčený, že kvôli pádu a hriešnej prirodzenosti naše zmýšľanie je často takéto: *Dajte mi privilégiá, ale nechcete odo mňa nič, nekladte na mňa žiadne povinnosti*

. Pred takýmto postojom nás však Písmo varuje, pretože obrovské privilégium hovoriť Bohu ako k Otcovi, prináša aj povinnosti. Na toto sa niekedy zabúda. Máme tendenciu búriť sa proti tomu, čo Boh od nás chce, pretože vidíme povinnosť ako niečo zlé. A k tomu naviac ešte pochybnosti:

Ako by povinnosť mohla súvisieť s milosťou

? Toto sú problémy, ktoré máme a preto sa často pýtame:

Prečo by sme mali hovoriť o povinnostiach plynúcich pre nás z Božieho otcovstva?

Odpoveď je jednoduchá:

Preto, lebo Písmo hovorí, že keď Boh je naším Otcom, máme voči nemu ako k nášmu Otcovi aj povinnosti

.

Písmo vedie k tomu, že keď som synom svojho otca, mám voči nemu isté povinnosti. Tak je tomu v pozemskej rovine voči pozemskému otcovi, a tak je to aj nebeskej rovine voči nebeskému Otcovi. Teraz hneď na začiatku si musíme povedať, že tieto povinnosti sú povinnosti, ktoré budeme pokladať za privilegované povinnosti. Tieto povinnosti sú iné, ako keby Boh naším Otcom nebol. Tieto povinnosti vychádzajú z nášho privilégia. A v tomto je podstata a rozdiel. To znamená, že keď máme privilégiá, výsady Božieho otcovstva, tak všetky povinnosti sa odvíjajú od nich. A to je milosť.

Milosť nám dala obrovské privilégiá. Dostali sme prístup k Bohu, dostali sme Božiu Otcovu lásku a všetko ostatné, ale milosť súčasne očakáva aj odpoveď/reakciu na výsady, ktoré máme. Pretože ak milosť je milosťou, tak milosť nemôže byť niečím, čo len minie našu myseľ, ale musí byť niečím, čo zasiahne náš život a úplne ho transformuje a zmení. Pýtame sa: Ako milosť bude meniť náš život? Ako Božie Otcovstvo poznačí náš život? Odpoveď Božieho slova je, že to súvisí s našimi povinnosťami, privilegovanými povinnosťami, ktorým nás Boh učí, ako Otec učí svojich synov. On nás naučí žiť ako svojich synov. Preto nevidíme tieto povinnosti, plynúce z Božieho Otcovstva, ako niečo negatívne. Vidíme ich ako dôsledok privilégií, ktoré sme získali.

Potrebujeme si uvedomiť, že aj v iných stránkach nášho života s privilégiom prichádza povinnosť. Napr.: Mám privilégium byť otcom, tak súčasne s tým mám aj povinnosť sa správať ako otec. Mám privilégium, že počujem evanjelium, mojou povinnosťou je veriť evanjeliu. Mám privilégium sa modliť, tak mojou povinnosťou je modliť sa, a pod. Každé privilégium sa

premieta do povinnosti, ktorá má dopad na náš život a na naše šťastie. Sú kresťania, ktorí sú neposlušní, ktorí sú leniví, zanedbávajú svoje povinnosti a vyhovávajú sa, že to potom nie je o milosti. Ale výsledkom toho je, že sú nešťastní.

Preto o povinnostiach plynúcich z Božieho otcovstva hovoríme ako o privilegovaných povinnostiach. To, čo potrebujeme, je hľadiť na tieto povinnosti s láskou, s túžbou, s očakávaním a s vďačnosťou, že práve tieto privilegované povinnosti naplnia náš život. Že je to Boh, ktorý ukazuje, čím máme naplniť svoje životy, aby mali zmysel, aby Jeho oslávili.

Takže sa pýtame: *Aké povinnosti nám plynú z Božieho otcovstva?* Samozrejme, v tomto článku všetky nevymenujem. O niektorých si povieme teraz a iné si pre seba budeme objavovať pri čítaní Písma.

Ak Boh je mojím Otcom, potom moja prvá povinnosť je spoznávať ho ako Otca, čo je úplne prirodzené. Boh nám nedal Otcovstvo na to, aby sme vedeli len v tom momente, keď sme sa obrátili, že On je našim Otcom. Boh nám dal Otcovstvo, aby sme ho spoznávali a žili tým (podľa toho).

Preto naša prvá povinnosť je poznávať ho ako Otca. „*Ale teraz poznajúc Boha, ba čo viac, poznaní sú od Boha*“ (Galatským 4:9). *Poznajúc Boha a poznaní od Boha* – to sú dve stránky vzťahu s Bohom. Je to dvojsmerný vzťah. Našou povinnosťou je tento vzťah rozvíjať, pestovať a vložiť sa do neho. Vzťah vychádza z privilegia, že On nám otvoril prístup k trónu milosti, že máme k Otcovi skrze Krista prístup v Duchu.

Máme k nemu pristupovať so smelou dôverou, pretože Písmo uvádza, že Svätý Duch odhaľuje, čo nám je z milosti dané od Boha. Aby sme vedeli, aby sme poznali, čo nám Boh z milosti dáva. „*A my sme nedostali ducha sveta, ale Ducha, ktorý je z Boha, aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované od Boha*“ (1. Korinským 2:12).

Poznaj, kto je náš nebeský Otec a poznaj to skúsenostne. Nauč sa, ako zmýšľa a poznaj, že sa o teba denne stará. Poznaj, že má veci pod kontrolou. Poznaj, že potrebuješ mať s ním úprimný vzťah. Svätý Duch v našich srdciach volá: *Abba Otče* (Galatským 4:6; Rímskym 8:15). Prečo nás Svätý Duch učí hovoriť: *Abba Otče*? Preto, aby sme len vedeli, že Boh je naším Otcom a robili si v živote, čo chceme? Nie! Ale preto, aby nás vtiahol do spoločenstva s Otcom. Aby nám dal zakúšať, čo je nám z milosti dané. Otcovstvo prináša povinnosť prichádzať k Otcovi a spoznávať ho. Nech toto charakterizuje náš život a nech toto vo svojich živote naozaj činíme.

Ak je Boh naším Otcom, potom majme k nemu úctu. To je druhá povinnosť vyplývajúca z Božieho Otcovstva. Pán sa pýta Izraelcov v liste Malachiáša: „*ale ak som ja otec, kde je moja česť?*“ (Malachiáš 2:6). Títo ľudia okrádali Boha o česť tým, že si ho ctili menej ako svojich kráľov.

Prinášali mu zlé, chybné obete. Prinášali mu to, čo pre nich už nemalo cenu namiesto toho, aby Bohu priniesli to najlepšie.

Boh od nás očakáva, že ho budeme mať za vzácného, nevšedného, výnimočného a budeme ho pokladať za naše najväčšie šťastie a dobro, že ho budeme ctiť. Ide to dohromady s milovaním Boha, ide to spolu s tým, že Boh nám je Otcom a je nám veľmi blízky? Ide to spolu! Zoberme si príklad z Pána Ježiša, ktorý povedal: „(Ja) *ale ctím svojho Otca*“ (Ján 8:49). Našou druhou povinnosťou, ktorá vyplýva z toho, že *ak Boh je naším Otcom, je, že ho budeme ctiť ako Otca.*

Ak Boh je naším Otcom, potom mu zo srdca slúžme. To je tretia povinnosť vyplývajúca z privilégia, že Boh je našim Otcom. V Matúšovom evanjeliu čítame podobenstvo o dvoch synoch, ktorých otec požiadal, aby išli pracovať na jeho vinicu (Matúš 21:28–31). Tieto požiadavky Boh dáva ako porovnanie izraelskému národu, od ktorého očakával, že budú mať k nemu vzťah ako k Otcovi a budú pre neho pracovať ako pre Otca. Ale miesto toho navonok povedali : *Áno, ideme, budeme pracovať pre Teba*, ale v skutočnosti ich srdce nebolo obrátené k Otcovi, v skutočnosti si robili, čo sami chceli a išli si po svojom. Pán Ježiš im hovorí, že takto ich predbiehajú cudzoložnice do kráľovstva nebeského a colníci, ktorí oľutovali svoje hriechy a obrátili sa. Práve synovstvo v sebe donáša pravé oddanie sa Otcovi slúžiť mu. Každý z nás niekomu slúži. Nikto z ľudí nie je neutrálny. Žiaden čas nášho života nie sme neutrálni. Keď neslúžime Bohu, slúžime niekomu inému. Nikdy nemôžeme povedať tak, že keď v nedeľu na evanjelizácii rozdávame letáčky (traktáty), vtedy slúžime Bohu a zvyšok týždňa si môžeme robiť podľa seba. Nie! Tam, kde je pravé Otcovstvo, očakáva sa aj pravý postoj synov žiť s Otcom a slúžiť mu. Otec a syn sú si veľmi blízki. Sú tými, ktorí žijú pod jednou strechou. Otec má právo povedať synovi: Chod' a urob to a to. A syn ide rád. O čo skôr, keď vie, že jeho Otec je dokonalý.

V Otcovom dome sa syn nielen veľmi raduje a veselí, ale aj usilovne slúži. Potrebujeme poznať nielen naše privilégiá, ale potrebujeme poznať aj naše povinnosti. Pretože, keď nebudeme plniť naše povinnosti, nebudeme mať ani radosť z našich privilégií.

Štvrtá povinnosť: **Ak Boh je naším Otcom, potom ho napodobňujme.** „*Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach je dokonalý*

“ (Matúš 5:48). Text hovorí o tom, že nebeský Otec je milosrdný a dobrotný k svojim nepriateľom, dáva im dažde, dáva im slnko a stará sa o nich. Biblia tu vo verši 48 predkladá princíp, ktorý hovorí

: *Buďte dokonalý, ako je dokonalý váš Otec*

. Apoštol Pavol píše: „

Napodobňujte Boha, ako milované deti

“ (Efezkým 5:1; ECAV). Slovo „napodobňujte“ by sa z gréčtiny dalo preložiť slovom: „imitujte“ – „

...imitujte Boha ako milované deti

“. Deti zvyknú napodobňovať svojich rodičov. Pán Ježiš nás k tomu povzbudzuje.

Napodobňujme Jeho spravodlivosť. Napodobňujme Jeho dobrotu. Napodobňujme Jeho lásku, Jeho zhovievavosť, atď. A keď sa ideme modliť, tak toto nech je v našej mysli:

Otče, ja chcem byť podobnejší Tebe, chcem byť človek, ktorý sa bude viac Tebe podobat a viac Tebe slúžiť

. Naša povinnosť je v každodennom živote napodobňovať Otca.

Piata povinnosť: **Ak Boh je naším Otcom, potom sa podriaďujme Jeho výchove.** „*Môj synu, nepohrdaj kázňou Pánovou ani neomdlielaj, keď si ním káraný!...svojho tela otcov sme mali za kázniteľov a ostýchali sme sa; či sa teda o mnoho viacej nepodriadime Otcovi duchov, aby sme žili?!*“

(Židom 12:5+9). V tomto texte sa Otcova kázeň nemyslí ako nejaké nepremyslené švihanie alebo bitie, ale myslí sa tu pod ňou výchovná kázeň, ktorá sleduje istý cieľ, ktorým je posvätenie, spravodlivosť, pokojné ovocie. Text hovorí, že nesmieme Bohom ako Otcom pohrdáť, keď nás kára, ale sa mu v tejto výchove podriaďovať. Dôverovať mu, lebo On vie, čo

robí.

Sú chvíle, kedy sme veľmi zranení, skúšaní a pýtame sa: Prečo to Pán dopustil? Odpoveďou je: Pretože je náš Otec. To je konečná odpoveď, ak som Jeho. Je to preto, lebo je náš Otec a pretože bez tohto by sme neboli tým, čím máme byť - totiž viac podobný Pánovi Ježišovi Kristovi. Môžeme sa tešiť, že máme Otca, že nie sme cudzoložňatá, o ktoré sa nikto nestará. Človek, ktorý má Otca, má výsadu byť vychovávaný a jeho povinnosťou je poddávať sa výchove, nebyť vzdorovité dieťa.

Keď nás Boh vychováva, snažíme sa zvrátiť výchovné prostriedky. Možno nás Boh vychováva tak, že nás napomenie doma cez manželku. Dokonca Boh vie použiť neveriacich ľudí k tomu, aby zlomil naše pyšné charaktery a naučil nás poddávať sa mu. Poddávajme sa mu a keď prichádzame k nemu v modlitbe a hovoríme: *Náš Otče*, súčasne nehovorme: *Nevychovávaj ma*. Hovorme:

Náš Otče, ďakujem Ti, že ma vychovávaš. Prijímam Tvoju výchovu. Prijímam veci, ktoré si dopustil.

Nech toto je v našich životoch.

Šiesta povinnosť: **Ak Boh je naším Otcom, budme vdáční.** „*Preto, keď prijímame nepohnutelné kráľovstvo, budme vdáční a vďakou svätoslúžme ľúbe Bohu s úctou a bážňou Božou, lebo náš Boh aj je ohňom, spaľujúcim*“ (Židom 12:27–28; tiež Kolosenským 3:15).

Budte vdáční!

Boh očakáva, že keď k nemu pristupujeme, prichádzame s postojom vdáčnosti. Vďačnosť je vyjadrenie toho, že všetko dobré sme dlžní Jemu. Nech vďačnosť je v našich životoch ako

šiesta povinnosť.

Keď Boh je naším Otcom, je našou povinnosťou milovať svojich bratov. To je siedma povinnosť. „ A

každý, kto miluje toho, kto zrodil, miluje aj toho, ktorý sa z neho narodil
“

(1. Jána 5:1). Ak milujeme Boha, ktorý dáva nové narodenie, milujeme aj tých, ktorí sa z Neho narodili. Inými slovami: Prečo milujeme bratov? Pretože milujeme Boha, ktorý nám ich dal. Existuje hlboké puto s ostatnými bratmi? Pravdaže existuje, lebo aj oni sú kúpení rovnakou krvou, akou som kúpený aj ja. Sú rovnako zrodení Svätým Duchom ako som aj ja. Medzi skutočnými bratmi a sestrami v Kristu, medzi tými, ktorí veria v evanjelium, je silné puto. Keď sme znovuzrodení, našou povinnosťou je milovať svojich bratov v Kristu Ježišovi. „

Vidzte, akú lásku nám dal Otec - aby sme sa volali deťmi božími, a sme nimi

“ (1. Jánov 3:1).

Neexistuje človek, ktorý dokáže povedať: *Náš Otče*, byť vypočutý a súčasne nenávidieť brata. Človek, ktorý má privilegium pristupovať k Otcovi, pristupuje ako milovník bratstva. Božie dieťa je vďačné za rodinu, ktorá je pred Božím trónom a je jedným z nich.

Čo na záver? Nuž, keď sa modlíme: *Náš Otče*, nech naše slová odzrkadľujú postoj, že chceme mať vzťah s Otcom a že o tento vzťah usilujeme. Nech je to čestné vyjadrenie našej úcty. Nech je to naše najhlbšie vydanie sa Jemu do služby. Nech je to naša najhlbšia túžba napodobňovať ho. Nech je to naša najhlbšia vďačnosť za to, kým nám On je. A nech je to spojené s láskou k zvyšku Božej rodiny, ku ktorej patríme. Vtedy naše *Náš Otče*

bude mať váhu. A vtedy zazvoní odpoveď pred Božím trónom a my budeme vedieť:
Boli sme s naším Otcom

.